

ЗМІСТ

Лис Микита

Пісня перша	3
Пісня друга.....	17
Пісня третя.....	28
Пісня четверта	38
Пісня п'ята	49
Пісня шоста.....	63
Пісня сьома	72
Пісня восьма	84
Пісня дев'ята	100
Пісня десята	111
Пісня одинадцята.....	130
Пісня дванадцята.....	145

Іван Франко (<i>біографія</i>).....	158
--	-----

ПІСНЯ ПЕРША

Надійшла весна прекрасна,
Многоцвітна, тепла, ясна,
Мов дівчина у вінку;
Ожили луги, діброви,
Повно гамору, розмови
І пісень в чагарнику.

Лев, що цар є над звірами,
Пише листи з печатками,
Розсилає на весь світ:
«Час настав великих зборів!
Най зійдесь до царських дворів
Швидко весь звірячий рід».

Ось ідуть вони юрбами,
Мов на відпуст з корогвами —
Все, що виє, гавка, квака;
Лиш один мов і не чує,
В своїм замку, знай, ночує —
Лис Микита, гайдамака.

Ой, недаром він ховаєсь!
Знать, сумління обзиваєсь:
«Кривдив ти звірячий люд!»
Тим часом в своїй столиці
Цар засів поруч цариці,
Щоб творити звірам суд.

Перший вийшов Вовк Неситий.
«Царю, — каже, — від Микити
Вже мені хоч пропадять!
Діток моїх б'є, кусає,
А Вовчицю обмовляє
Так, що й сором повідать!

А й мене — хіба ж то чесно? —
Як він хитро і облесно
Мало в гріб раз не ввігнав!
Се було ще того разу,
Як я з царського указу
Мировим суддею став.

От до мене вбіг Микита:
«Вовче, справа знаменита!
Штири барани ось тут.
Їм лишилася по батьку
Гарна частка поля в спадку,
І на твій здаються суд.

Бачиш, почали свариться,
Ані руш їм поділиться —
Геометри в них нема.
Я веду їх в сюю нетру:
Будь їм ти за геометру, —
Праця буде недарма».

Втішивсь я — нема що крити.
Бачте, баранів мирити
Дуже я люблю над все:
Як зроблю їм справу в поли,
То вам жаден з них ніколи
Вже рекурсу не внесе.

От я швидко збираюся,
З баранами вітаюся —
Хлопці повні, як стручки!
«Ну-бо, хлопці, поспішімо,
На той спорний ґрунт ходімо!
Маєте пальки, дрючки?»

«Все є, — кажуть, — все готове!»
Вийшли в поле Баранове,
Стали мірять — ні, не йде!
Тут замного, там замало,
Вшир не хочуть, вздовж не стало,
Бо тут ліпше, там худе.

Далі каже Лис Микита:
«Тут одна лиш стежка бита
Вас до правди заведе.
Вовче, стань на середині,
А з них кождий в сій хвилині
На ріг ниви най іде.

Станьте й стійте там спокійно,
Кождий уважай подвійно!
Як я крикну: раз, два, три! —
То з вас кождий без уговку
Якнайшвидше к пану Вовку
Що є сили просто дри!

Хто найшвидше дочвалає,
Вовка з місця геть зіпхає,
Матиме найбільшу часть.
Зрозуміли?» — «Зрозуміли!» —
«Ну, ставайте ж, і до ціли
Най вам бог добігти дасть!»

Всередині став я радий,
Не доміркувався зради,
А Микита на межи
Аж у собі радість тисне —
Як не гаркне, як не свисне:
«Раз-два-три! А враз біжи!»

Ледве крикнув Лис Микита —
Гей, як рушили з копита
Барани у той сам час!
А як збилися докупи,
То, вам наче штири ступи,
В мене гопнули нараз.

Штири барани відразу
Мої кості на логазу,
Бачилося, потовкли;
Я лиш зіпнув, закрутився
Та й на землю покотився,
Очі кров'ю заплили.

Та прокляті бараниська
Не вважають, що смерть близька,
Що зомлілий я лежу:
Сей рогами звідси пхає,
Той в противний бік штовхає,
Щоб посунути межу.

Довго ще так правувались,
Щохвилини розбігались
Та й рогами в мене бух!
А Микита, той собака,
Реготавсь, аж лазив рака,
Що так з мене перли дух.

І були б за нюх табаки
Там на вічну ганьбу таки
Вовка вбили барани,
Та, дав бог, моя Вовчиця
Там надбігла подивиться, —
Аж тоді втекли вони».

Хоч як жалібно сю повість,
Мов сумную дужу новість,
Вовк цареві голосив,
То цариця хихоталась,
Та й цар, щоб не знявся галас,
Ледве в собі сміх душив.

Гектор, Цуцик, неборака,
Став на лапки та й балака:
«Царю, страже наших прав!
Ковбаси я мав шматочок
Та й сховав її в куточок, —
Лис і тую в мене вкрав!»

Кіт Мурлика скочив жваво:
«Бач, яке собаче право!
Ковбаса була моя!
Що Лис злодій, я не спорю,
Але ковбасу в ту пору
В ковалихи викрав я!»

«Чиста правда, що й казати, —
Рись почав так промовляти, —
Лис Микита злодій є.
Він сумління, честь і віру
За дриглі, горівки міру
Без вагання продає.

Таж то нехрист, таж то Юда!
Патріот — у нього злуда!
Хто ж добра б від нього ждав?
Знаю я його натуру!
Він царя б жидам на шкуру
За свинини фунт продав.

Заяць ось — душа спасенна,
Як жиє, ні в ніч, ні денно
Зла нікому не хотів.
Ну, пішов він до Микити,
Той, бач, мав його навчити
Тропарів і кондаків.

Ой, гірка була наука!
Лис відразу взявсь до бука, —
А прийшли на п'ятий глас,
Він струснув Зайця, мов грушу;
Був би витряс з нього й душу,
Якби я його не спас».

Аж ось виступив до трону,
Щоб взять Лиса в оборону,
Стрий його, Борсук Бабай.
«Добре то старі казали:
Жди від ворога похвали!
Що тут наплели, гай, гай!

І не сором вам, Неситий,
Власну ганьбу розносити,
Відгрівати давню піснь?
А ви краще б нагадали,
Як ви з Лисом вандрували, —
То правдива, свіжа піснь.

Вірним другом був Микита,
Але ваша злість несити
Злом платить найліпшу річ.
Раз ото степами йшли ви,
Голод мучив вас страшливий,
Хоч коліна власні їж!

Аж тут чути: «Гатьта! Вісьта!»
Їде шляхом хлоп до міста
З рибою на торг, мабуть.
«Гей, — Лис каже, — мисль щаслива!
Брате, буде нам пожива,
Лиш гляди та мудрий будь!»

Скочив Лис з одного маху,
Бач, і впав посеред шляху,
Мов здохлий, простяг лапки.
І лежить отак простертий —
Він же ж міг пожити смерти
Від мужицької руки!

Хлоп надїхав — що за диво!
З воза зліз, за камінь живо,
Щоб його добити там.
Далі бачить — він не диха!
«От мій зиск, — промовив стиха, —
На клапаню буде блам».

Взяв Микиту за хвостину
Та й на віз між рибу кинув,
Сів і їде в божий час.
А Микита, той проноза,
Ну ж метати риби з воза,
В кадці лиш лишився квас.

Риб не стало, Лис мій в ноги!
Здибав Вовка край дороги, —
Той остатню Щуку мене.
«Ну-бо, брате Миколайку,
Ти лишив для мене пайку?
Погодуй тепер мене!»

«О, — говорить Вовк Неситий, —
Осьде пай твій знаменитий!
На, смакуй, та не вдавись!»
І — зміркуй безодню злості! —
Дав йому лиш самі ості
З риб, що вкрав так сміло Лис!

А для Зайця річ нелюба,
Що надрав учитель чуба?
Ніби нас не драли всіх?
Хто ж то бачив, щоб наука
Йшла до голови без бука?
Се розмазувать — лиш сміх.

А той Цуцик, Гектор куций,
Сам спіймавсь на своїй штуці!
Кіт Мурлика нам сказав:
«Ковбасу ту знакомиту,
За що скаржить він Микиту,
Сам він у Мурлики вкрав.

Мій братанок — муж побожний.
Всякий проступок безбожний
Є для нього наче хрін.
Ось вже цілий рік минає,
Як твердий все піст тримає,
Не бере в рот м'яса він.

Я вже сам не раз журився,
Що так голодом зморився...» —
Тут урвав нараз Бабай, —
Бач, кумпанія чимала
Бог зна звідки причвалала
З криком, шумом в царський гай.

Старий Півень перед веде,
За ним по два у ряд іде,
Носять мари на плечах:
А на марах Курка лежить,
За марами весь рід біжить —
Плач і лемент, ох і ах!

Півень перед троніи царським
Крикнув тенором лицарським:
«Милосердя, царю мій!
Вся надія наша вбита!
А убійця — Лис Микита!
Най нас суд розсудить твій.

Ми в монастирі святому
Проживали й зла нікому
Не чинили. Та не раз
Бачив я, що попід брами
Лис мишкує, — все за нами
Своїм хижим оком пас.

Я сі штуки добре знаю,
Своїм дітям повідаю:
«Стережіться, крий вас біг!
В ліс мені не вибігати,
Бо там ворог наш зубатий,
Він життя вас збавить всіх.»

Аж тут раз стук-стук до брами:
В волосянці перед нами
Став Микита, як монах,
Повітав нас благодаттю
І з цісарською печаттю
Лист отвертий мав в руках.

«Ось вам, — каже, — лист безпеки!
Каже цар, щоб відтеперки
Між звірами був спокій,
Щоб братався Вовк з Вівцями
І щоб я навіки з вами
Був як друг, як брат, як свій!

Бач, пустинником я стався
І від м'яса відцурався,
Їм лиш зілля й дикий мід.
Мир вам, діти! Жийте з богом!»
І, вклонившись за порогом,
Він пішов собі у світ.

«Ну, — тут дітям я говорю, —
Воля, діти! Можна з двору
Нам по стернях погулять!»
Радість, втіха, спів між нами!
Всі ми рушили до брами, —
Та не всім прийшлося вертатъ.

Лиш ми вийшли, — гульк, з укриття
Як не скочить Лис Микита
Та й хахап мою дочку!
Я як крикну: «Кукареко!»
Але він вже був далеко,
Вже сховався у ліску.

Я кричу, мов в дзвони дзвоню...
Вірні пси за ним в погоню
Кинулись — та, боже мій! —
Принесли лиш труп бездушний!..
Так той злодій непослушний
Зневажає наказ твій!»

Цар сказав: «А що, Бабає?
Дуже острий піст тримає
Твій братанок! Бачиш сам,
Як то він спасає душу!
Ні, кінець зробити мушу
Всім подібним хапунам!»

І Медведя зве, Бурмила:
«Як тобі в нас ласка мила,
Друже, меч свій прив'яжи,
Йдти до Лиса, — най, мосьпане,
Зараз тут на суд мій стане, —
Строго-строго накажи!»

А вважай на ту падлюку,
Щоб не вдрав яку він штуку,
Бо то, брате, хитрий звір!» —
«Що, мене б він смів дурити?»
Закричав Медвідь сердитий
Та й потяг в Микитин двір.